

Sredo, 5. junija 1889. — Začetek ob 7. uri, konec krog 9¹/₄.Slavnostni večer v k. š. Alojzijevišči,
prirejen vsem

P. N. došlim gostom v čast,

h kojemu z iskrenim spoštovanjem vabijo hvaležni
Alojzniki.

Vspored:

1. *F. Neumann*: „*Oesterreicher Lied*“. Moški zbor. Pevci: (1) VIII. Alojzij Stroj, VII. Anton Zdešar, V. Alojzij Jarec, IV. Andreas Širaj; (2) VIII. Gregorij Pečijak, VII. Vid Hribar, VII. Josip Koblar, VII. Ivan Štrukelj, VI. Peter Bleiweiss; (3) VIII. Ivan Meršolj, VIII. Josip Plantarič, VIII. Ivan Trpin, VII. Ignacij Nadrah, VII. Mihael Opeka, VI. Anton Čadež, VI. Josip Kristof, V. Matija Prelesnik, V. Lovro Tič; (4) VIII. Fran Pretnar, VII. Matija Kastelec, VII. Fran Prosenec, VII. Ivan Rihtaršič, VI. Jernej Bernard, VI. Fran Bleiweiss, VI. Fran Finžigar in III. Ivan Lavrič.

O Oesterreich, mein Vaterland,
Du trautes, liebes Heimatland!
Dir ist mein Lied, mein Herz geweiht,
Ich bin für dich zum Tod bereit; —
Wo immer deine Banner weh'n,
Werd' ich zu dir, mein Oestreich, steh'n;
Vergebens hemmt Verrath und Trug
Des Doppeladlers kühnen Flug!

O Oesterreich, mein Vaterland!
Wo Schönes sich zum Guten fand:
Der Alpen Schnee, des Meeres Blau,
Der Saaten Gold, der Wiesen Thau! —
Wo immer deine Banner weh'n,
Werd' ich zu dir, mein Oestreich, steh'n;
Vergebens hemmt Verrath und Trug
Des Doppeladlers kühnen Flug!

J. Wurth

2. a) *Karol J. F. Umlauf*, Op. 128. „*Das Echo im Thal*“. Idila brez besedi. b) *Josip E. Massenbüchler*; Op. 12. „*Na jezèru*“. Na dvojih citrah igata VII. Ivan Rihtaršič in VII. Ivan Štrukelj.

Po jezèru	M.le tice
Bliz' Triglava	Po dolinah
Čolnič plava semtertje;	In planinah se budè.

V čolnu glásno	Ker so čule
Se prepeva,	Pesem mojo,
Da odmeva od goré.	Vsaka svojo žvrgolé.

Miroslav Vilhar.

3. *Anton Foerster*, Op. 24. „**Venec Vodnikovih in na njega zloženih pesnij**“. Moški zbor, ki ga pojó v št. 1. znamovani gojenci — Samospévata: VII. Anton Zdešar in VI. Josip Krištof. Septéte pojejo: (1) VII. Anton Zdešar; (2) VIII. Gregorij Pečijak, VII. Vid Hribar; (3) VIII. Ivan Trpin, VI. Josip krištof; (4) VII. Ivan Rihtaršić in VI. Fran Finžigar. Na klavirji spremlja: VII. Fran Bernik.

Tvoja struna je zapela,
Domovina se zavzela,
Srca vsa je vnel njen glas;
Noč mori:na je zbežala,
Nevmrjoča ti ostala
Bode slava večni čas.

* * *

„Od straže hrváške
Gor' solnce mi pride,
V nógrade laške
Popoldne zaide:
Z beneškega morja
Jug čelo potí,
Od Štajerca burja
Pri del' me hladi.

Za vsako povelje
Mam židano voljo,
Za brambo dežele
Al' hôdit' v šolo.
Povsodi se maham
Ko čvrst korenják,
Pa delam, pa baham,
Pa pijem tabák.“

* * *

„Kar smo mi brámbovci,
Vêč nismò cagovci,
Volje smo židane,
Dobro nam je!

Drava čigáva je?
Soča čigáva je?
Jih bomo vár'vali,
Kdo jih če pít'?

Káj neki maramo!
Sámo to prášamo:
Kje so sovražniki?
Jih č'mo nabit'!

Dómove váríte,
Prav gospodárite,
Žénice, matere,
Stari možje!“

* * *

„Kdo rojen prihodnjih
Bo meni verjél,
Da v létih nerodnih
Okrogle sem pél?

Ne hčere, ne sina
Po meni ne bó,
Dovòlj je spomina,
Me pesmi pojó.

Ni žvenka, ni cvenka,
Pa bati se nič;
Žíví se brez plenka
O pétju ko ptič.

Redila me Sava,
Ljubljansko poljé,
Navdále Triglava
Me snežne kopé.“

* * *

Pésmice tvoje prekrasne, lepé
Od srea do srea po svetu doné.

Kdó je Ilir'ji sinove budil,
Svoj dóm jih ljubiti, braniti učil?

Kdo je gladkeje, sladkeje zapel,
Glavíco razjasnil, svoj narod unel?

Pésrnice tvoje so venček cvetic,
Da lepše bi pele, pod nebom ni ptic.

Tébe, naš Vodnik, prepevajo vprek,
Ti v srcih Slovincem boš živel na vek.

* * *

„Krànj'c, gléj, tvojà zémlja je zdrava,
Za pridne nje léga najprava.

Pólje, vinograd,
Gôra, morjé,
Rúda, kupčija
Tébe redé.

Za úk si prebrisane gláve,
Pa čédne in trdne postave,

Išče te sreča,
Um ti je dan,
Našel jo boš, ak'
Nisi zaspan“.

* * *

„Napoleon reče:
Ilirija vstan'!
Ustaja, izdiha:
Kdo kliče na dan?

O vitez dobrotni,
Kaj ti me budiš!
Daš rôko mogočno,
Me gôri držiš?

Kaj bodem ti dala?
Pogledam okrog,
Izločit' ne morem
Skor' svojih otrok!“

* * *

„Z Dúnaja kliče:
Ilirija vstan'!
Slobódnosti tvoje
Napóčil je dan!“

Lovro Toman — „Valentin Vodnik“.

4) G. Lange. Op. 171. Fantazija k „Schäfers Sonntagslied“. Na klavirji igra VII. Franz Bernik.

Das ist der Tag des Herrn. —
Ich bin allein auf weiter Flur;
Noch Eine Morgenglocke nur,
Nun Stille nah und fern.

Anbetend knie' ich hier. —
O süßes Graun, geheimes Wehn,
Als knieten viele ungesehn
Und beteten mit mir!

Der Himmel nah und fern
Er ist so klar und feierlich,
So ganz, als wollt' er öffnen sich:
Das ist der Tag des Herrn. —

Ludovik Uhland.

„Mlini pod zemljo“, ali „Zadnje ure paganstva v Rimu“.

Igra v 5 dejanjih. Iz laškega izvornika v nemščino prevedla Werner-Mehler.
Posloveuil in bistveno predelal VIII. Gregorij Pečjak.

O s e b e :

Prob, rimski senator — Alojzijeviski bogoslovec 1. leta, gospod
Ivan Nep. Renier.
Cecilij, njegov sin. — IV. Ivan Valenčič.
Valent, tribun, Probov stričnik. — VII. Ignacij Nadrah.
Númida, črn Probov suženj. — VII. Mihael Opeka.
Saturnij, Jupitrov viši svečenik. — VII. Fran Prosenec.
Metran, posestnik podzemeljskih mlinov. — VII. Ivan Strunkelj.
Itálik, paznik Probovim sužnjem. — VII. Josip Koblar.
Narzej, Probov suženj. — VII. Vid Hribar.
Askani, nadzorovalec pri Metranovih mlinih. — VI. Fran Finžigar.
Olimpij, Jupitrov svečenik. — VIII. Franz Pretnar.
Stotnik. VI. Josip Krištof.
Probovi in Metranovi sužnji. — V. Alojzij Jarec, V. Luka
Preželj, V. Fran Raznožnik in V. Lovro Tič.
Malikovalska svečenika: VII. Ivan Rihtaršič in VII. Anton
Zdešar.
Vojaki: — VI. Jernej Bernard, VI. Fran Bleiweiss in V. Valent. Kušar.
Dejanje se vrši v Rimu.

Ko je Teodozij Veliki zmagal vsiljenca Maksima ter Valentinjana sopen posadil na zahodno-rimski prestol, obhajal je dne 13. julija 388 slavnostni vhod v Rim. Ob tej priliki so skušali paganski svečeniki pri cesarji doseči, da bi se jim povrnilo ono imenje, katero jim je bil odtegnil cesar Gracijan. Bilo je tem svečenikom tudi še med senatorji dovolj prijateljev. Ob enem so hoteli, da bi se v Rimu sopen postavil žitvenik boginji zmagovalki (Victoria). Nejevoljen nad paganskim bivalstvom, ki se je vedno upiralo, se Teodozij ne zmeni za nobene prošnje; celo ostale paganske hramove dá podreti v vzhodnem cesarstvu, mej tem ko v zahodni polovici širne svoje države prepové vse pagansko bogočastje. — Sedaj pridejo na dan grezne hudobije. V kletih pod hramovi starih bogov so se našle namreč cele skladišnice črepinj nedavno umorjenih otrok — žrtev paganske zaslepljenosti. — Ob enem so se zvedela tudi druga zlodejsva. V Rimu so stala velikanska poslopja, v kojih se je pekel kruh neestnim bivalcem, a pod njimi se je mlélo žito v obširnih hodnikih na ročnih mlinih. Te so vrtili sužnjiki; a za kazen so pošiljali pretorji tudi proste Rimljane k temu delu. Ker pa so ti trpili vsled pičle hrane, slabega zraka, težkega posla in neusmiljenega vedenja do njih hitro umirali, poprijeli so se posestniki takih mlinov groznega sredstva, da so dobivali vselej novih moči. Nastavljali so namreč nad mlini pivnice, kamor so vabili posamesnike. Kdor je stopil v tako sobo, udrila so se pod njimi tla in zdrsnil je pod zemljo, kjer je moral svoj živ dan vrtiti mlinske kamene. Na ta način je zgnul pod zemljo prav posebno veliko tujcev. — Ko nekaj časa trabelj vojak Teodozijev zaide v tako razbojniško klet, začne se s svojimi mečem mej najemnike teh mlinov ter sužnjike; mnogo jih ubije, druge pa prisili, da mu pokažejo izhod. Ko se to razvé, Teodozij ostro kaznuje nečloveške gospodarje, ter da odpraviti one roparske jame. — Na tej zgodovinski podlagi je spisana igra.